

איכתבים לציפי

חצי נערה, חצי אשה

יש לבטים במכתבה של (1/95). למרות שכבר מלאו לה 21 אביבים, עדיין לא ברור לה אם היא עדיין נערה או כבר אשה. אם להחליט לפי מיספר המשי ברים שעברה בחייה, האהבות הנכונות וכו', היא שייכת בשקט למועדון הנשים. "לא סרתות לי הצעות, הזמנות וכו'", היא מסבירה. הבעייה היא שהסטנדרט שלי הוא די גבוה. אם אתם רוצים לדעת מהו היום הסטנדרט של צעירה יש ראלית ממוצעת, הסכיתו ושמעו. זה בהחלט לא מה שאתם חושבים. לא כסף ולא צורה חיצונית, לא משנים לי. אני פשוט מחפשת אדם, רגיש ומבין, משהו שאיכפת לו. אחד שידע לא רק לקחת, אלא גם לתת שידוע שבקשר בין גבר לאשה יש עוד דברים מלבד הקשר הפיזי.

המצר הזה, אם לשפוט לפי סיגנון המיכתבים שאני מקבלת, נעשה קצת נדיר בזמן האחרון. גם היא גילתה זאת. "חשבתי שיש הרבה כאלה, אבל בזמן האחרון נראה לי שסעית. אני רוצה משהו שאוכל להישען עליו, אדם חזק, מספיק חזק כדי שיוכל להיות עדין."

צודקת מאה אחוז. גם אני לא הייתי מוותרת על אחד כזה, אם הייתי מוצאת.

* * *

מיכתב פרט

בלי ציפורים בראש

קצת ארוך, אבל מרתק, לדעתי — וידויה של (3/95). פורטרט של צעירה יש' ראלי, סתיו 1975.

ב"ת 26 ועדיין לא נשואה. ממש אסון. כך זה נראה למחות במישפחה שלוחצת ובמכרים שמטריד אותם איך זה בחורה כמוני עדיין לא נשואה. אך מה עושים שלא מוצאים את האובייקט המתאים? ! ההערות כמוכן אינן נעימות לאוזן, בייחוד שאני באמת זקוקה לידיד בחיים. הבעייה היא שבאזיה שהוא מקום נגמרה לי הדרך. קצת באשמתי נגמרו המחזורים והמעריצים. התעסקתי תקופה ארוכה בבעיותי שלי ולא נתפנתי לאהבות.

נוהגים לומר שמגיל 25 מקבלים כבר את המצוי משום שהרצוי כבר נשוי. אינני יודעת מה תהיה התכלית, אך אני עדיין לא נכנעת.

"אספר על עצמי. מטבעי, אני ברנית מאוד. ביכלל לא דווקא בנינים. אני פשוט אוהבת מהמבחר. צרה צרורה לעיתים ואולי מיגרעת, אך כזאת אני. צרה נוספת: אינני אוהבת לפלרטט סתם כך. כשזה לא נראה לי — אז פשוט חותכים וחסל. אני אוהבת את המתלבטים שבחבורה. כמוכן שזה צריך להתבטא גם בפי"ק חות ובחומור ומלווה גם בחופעה נאה ומושכת.

"עד לסיום השירות הצבאי הייתי מוקפת חברים וחברות ובעיית, ה"למצוא חבר" פשוט לא הייתה. כשהשתחררתי נגמר גם הרומן עם החבר שהיה לי במשך הצבא. החלטתי אז לברוח מהגעוועים והחלומות והתחלתי ללמוד בהרצאות מרובה. ביום עבדתי ובערבים למדתי. בתקופת הלימודים הכרתי בחור צעיר ממני והחברות איתו נמשכה המש שנים עם הפסקות לאחר כל מיני מריבות קטנות. במבט לאחור חבל על אותן שנים. הן נראות מבוזבזות.

"באותן שנים היו קיימים לגבי רק הלימודים והוא. נותקתי מהעולם הסובב אותי. אני עדיין ממשיכה לעבוד וללמוד ולעיתים פשוט נשכח ממני שיש עוד דברים לעשות בחיים.

"אחרי כל ההשתפכות הארוכה הזו, אז על באמת. אני זקוקה לתומך. לבחור מתחשב ומבין. רחב אופקים ומעניין. רצוי מאוד שיהיה גם נאה ומושך. רק לא "ילד טוב ירושלים", וכננד גם לא בוהמי. מיושב בדעתו, כזה בלי ציפורים בראש. שיהיה גזע, אוהב ספורט, טבע וטוילים. ובעיקר שיהיה רציני. הדרישות נראות אולי מוגזמות, אך אם יחסר אחד מהנתונים, אולי אפשר יהיה לסלוח. רצוי שיהיה עד גיל 32 ומעל ל-174 ס"מ גובה. ייתכן שטיפוס כזה אינו זקוק להיעזר במדור כזה, אך שינסה. כדאי לציין שאינני מחפשת את הרכושני, שהמכונית או הדירה הם חלק מהאני שלו, אלא חבר שיוכל להעניק לי אהבה ותשומת-לב והחשוב מכל — שאני אוכל לאהוב אותו."

היא ביקשה שאתן למיכתבה זכות קדימה מפני "שחחורף מתקרב וקצת קריר, לא נעים." ואין סיבה יותר טובה לשכנע אותי.

* * *

מיכתב פרט השבוע — ובכל שבוע — זוכה בשי: חבילת מוצרי איפור יופי של חברת הדס בשווי של 200 ל"ה. הפרטים יישלחו לזוכים בדואר.

כה ומוזמנה התנהגות כזאת. אני בן 29. צבר רווק וכנראה איני בעל תכונות, שלי ליות' כג'ל. עד כה הן תורגמו עליידי המין השני כחולשה ולא הוערכו נכון. אני עדיין תוהה אם קיימות צעירות נאות ורגישות, המעונינות ומאמינות באהבה אמיתית, בחיים הרמוניים שקטים, מעניינים וגדושי ערכים.

שמע לי, יש כאלה. הבעייה היא רק איך להגיע אליהן.

* * *

רק לא בשבת

המדור הזה הפך לפופולארי ביותר בחור גי גוש אמונים וצעירי המסד"ל, אם לשי פוט לפי מיכתבו של (2/95). הוא קרא באחד המדורים האחרונים את מיכתבו של אחד שהוכתר בכותרת "כיפה סרוגה" וגם בו התערער היצר. מניסיוני אינני יכולה אומנם להעיד שבנות דתיות מתנפלות על שומרי-מסורת המופיעים במדור זה, אבל כדי שלא יאשימו אותי רחמנא-ליצלן באפליה דתית, הגני מוכנה ומזומנה למלא גם עבורו מיוצות מווגת זיווגים.

הוא בן 27. עם 168 ס"מ גובה ונכות בגלל. הוא בחור דתי, כזה שלא למד ב"ישיבה, אבל בשבת לא נוסע. למרות שיש לו מכונית פרטית משלו. מה שהוא מחפש זאת "בחורה נחמדה ולא גכה וגם שלא תהיה חרדית ושאפשר יהיה לדבר איתה לא רק בענייני תורה."

* * *

הצבר המכוער

טענה נדושה של הצעירה הישראלית הינה שהצבר הישראלי הוא חסר עדינות ונימוס, גס, מחוספס, בלתי מתחשב ולעזר לם ישכון לפתוח את דלת המכונית ב"פניה..." נאמו של (4/95).

"חושבני שזו טענה צבועה, כיוון ש- הצעירה הישראלית כנראה אוהבת, מעריי

טיפוס ים-תיכוני

מגדיר את עצמו כ"ראציולניסט מובהק". ומי שלא מאמינה יכולה לשאול את בתי-לוייתו הנוכחית. שלא הבנתי אם היא מקטרת (מלשון קיטור) או מיקטרת. הוא מצוי עכשיו בשלהי שנתו ה-28, גיל נאה לכל הידעות למי שהוא איקס סרן בצבא-הקבע ועם עבר של שתי שנות ליי-בז באוניברסיטה שהופרעו קשות על-ידי המילחמה. יש לו המון לספר על עצמו: "נוטה להעני ולהפליג לפעמים בים הרומנטיקה הגועש ועל כך תעדנה מיס פר הצלקות שבליבי. למרות הכל ואף על פי כן מוכן להעני ולהפליג איתך, ביו"ד עין ולתמיד. 183 ס"מ. טיפוס ים-תיכוני נמרץ, אוהב שחיה בים-פתוח ושיש בים סוער וטוילים במרחבי הארץ."

הוא מוכן להתמסר לך בקלות אם את גבוהה, יפה, חריפה (אינטליגנציה + תבור נה) ורצינית. הסדר לא מחייב. מסיבות טכניות הוא נותן עדיפות לבנות חיפה והסביבה. תל-אביביות תיעננה רק במיקר רים יוצא-ידיופן. וכל הקדימה זוכה.

* * *

טוב לו במושב

הצעת היכרות טלגרפית מאוור כרכור: "צעיר, 175/22, שמנמן, צבר, נחמד. מעוניין להרחיב את חוג מכרותיו בצורה דחופה. כל בת מושב, קיבוץ או עיר, הסבורה שהיא עליוזה, נשית ובעלת דיי עה עצמאית ושגילה אינו עולה על 22, מוזמנת לנסות."

אם באמת כל בנות המושבים והקיי בוצים והערם הראות את עצמן כאלה ירצו לנסות אותן, יש לי רושם שהמור שבניק הזה יתעייף קצת בזמן הקרוב. אה, כן, שכחת. מיספרו הוא (7/95).

* * *

18 מלאו לנער

משהו בשביל הנוער. "שמונה עשר שנים מאחורי כעת והכל נראה לי אפור ללא בתיווג." כותב לי בנימת אומללות גוראה (8/95), האהוב טבע, כלבים, מוסיקה ובטח גם חמאה. "יש לי הכל", הוא מגלה. "אבל שיהיה מלא באמת, צריך שתהיה בת בגיל 18-16 שתסכים להי כרות אמיתית ושאינה מחפשת סופר-סטאר רים ומסתפקת גם באחרים, כמוני, בעלי חוש הומור ורציניים כאחד."

אוהרה: הבחור מאוור חיפה.

* * *

העיקר הבריאות

"הייתי חייל בצבא הקבע בחילה-האוויר. היום אני נכה ברגל ימין, יש לי שיתוק כתוצאה מניתוח שעברתי בבית-החולים. אני לא מוגבל, היות ואני הולך עם מכ" שיר שעוזר לי בהליכה. אבל לא ניכנס לעומקה של הבעייה. כמו שאומרים הי חברה: העיקר הבריאות.

"אם תשאלו מה יש לי להציע, או אין לי. אני עומד להיכנס ללמוד בבית-ברל בצופית, עם עוד כמה ידידים טובים, או תם היכרתי בבית-קיי, בנהריה."

הוא (9/95) אינו יודע מה הוא מבקש

עצות בחנים

השמות לואים וייס או ג'ון מק קארטר אולי אינם אומרים לכם הרבה, אבל למיל יוני עקרות-בית אמריקאיות הם מוכרים משבועוני וירחוני הנשים הפופולאריים, שם הם נותנים עצות בעניינים שבינו לבי-נה. לאחרונה חברו השניים וחברו יחד ספר הנושא את השם איך להצליח בצורה מוצעת עם נשים. כדי לחסוך לכם את הטירחה שבקריאת כל הספר, דליתי מתוכו עבורכם כמה עצות שאולי תהיינה שיי מושיות גם בשבילכם.

נשיקות. למרות שהקולנוע והספרות הישתנו, יש משהו שקלארק גיבל עשה שעדיין עובד. זה נקרא להתנשק. בעולם שבו האורגאזם נראה כדבר היחיד שכדאי לדבר עליו, כדאי לזכור שנשיקה היא עדיין דבר שכדאי לעשותו. אתה יכול לנשק אשה בגלל אלף ואחת סיבות, אבל כמעט תמיד, ללא יוצא-מהחלל, נשיקה גורמת לאשה להרגיש עצמה רצויה, מוגנת ואולי קצת שבירה. הזמן הטוב ביותר לנשק אשה הוא הזמן שבו היא פחות מצופה לך. הנשיקה אינה חייבת להיות טעונה בטכניקה או במשמעות מינית. ה"נשיקה הטובה ביותר היא זו הניתנת מ" תוך אהבה, ואהבה זה מין רגש שאתה יכול לחוש כימעט כלפי כל אחד בזמן מסויים. רק אל תתחיל עכשיו לנשק את כל העולם. זה משעמם.

שמות-חיבה. אל תתן לה שם-חיבה בעסק או במקום העבודה. "בובה", "מו" תק"ו, "חמודה" יצאו מהאופנה יחד עם טיפוס הגאנגסטרים בשנות השלושים, אם אתה נמצא לבד עם אשה ואתה אוהב אותה — לא חשוב איך תקרא לה... כל זמן שזה גורם לה עונג, אבל בעסק אל תתייחס אליה כמו אל חתיכת סחורה.

גברים. נשים עדיין אוהבות גברים שהם שריריים דיים כדי להזיז ספה, אמ"י צים מספיק כדי לתקוף עכביש וחב" ריקים די הצורך כדי לקרוא את הראות השימוש של הרהיטים להרכבה עצמית. מה שמרגיז נשים הוא הגבר — שיגלל היותו גבר:

- אינו יכול לשאול את כיוון הנסיעה בתחנת-הדלק, למרות שהוא תועה בדרך כבר שעתיים.
- מרים את מיכסה המנוע של המכונית כאלו הוא יודע איך לחפש את הקילוקול.
- שוחה רחוק מדי בים.
- שותה יותר מדי.
- נוהג מהר מדי.
- לוקח הימור אחד יותר מדי.
- אם העצות האלה עוזרו למישהו ואתם רוצים עוד — רק תגידו.

בדיוק, אבל הוא סומך עלי: "את בטח תמצאי כבר משהו." אפילו הבטיח לשלוח הזמנה לחתונה. אז איך אני יכולה לאכזב?!

מיכתבים לפירסום במדור זה יש להפנות לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכתבים במדור יש לשלוח לפי הכתובת הנ"ל במעטפה כפולה במעטפה הפנימית יש לרשום רק את מיספרו הסידורי של הנמען, כפי שהתפרסם בעיתון.